

கலையும் கலைஞரும்

பிரமதேவன் படைப்புத் தொழிலைத் தொடங்கினான். அழகான பெண்களைப் படைத்தான். அவர்களுள் கலைமகளைப் படைத்தவுடன் அவளுடைய பேரழகிலே சொக்கிப் போனான். “நீ என் மனைவியாக இரு!” என்று வேண்டினான். அன்று முதல் கலைமகள் பிரமதேவனுடைய மனைவியாகி விட்டாள்.

இந்தப் புராணக் கதையை நீங்கள் கேட்டிருக்கிறீர்களா? நம்முடைய நண்பர்கள் சிலருக்கு இந்தக் கதையைக் கேட்கவே பிடிப்பதில்லை. “என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்! பிரமா கலைமகளை உற்பத்தி செய்தார்; ஆகவே அவர் அவளுக்குத்தந்தைமுறைஆகவேண்டும். தந்தை தம் சொந்த மகளை மணந்து கொள்வது நியாயமா? அதை நாகரிகம் மிக்க ஒரு நாட்டினர் ஒப்புக் கொள்ளலாமா?” என்று ஏசுத் தொடங்குகிறார்கள்.

இது புராணக் கதை என்பதை அவர்கள் மறந்து விட்டார்கள். அதாவது உண்மையில் நிகழ்ந்த வரலாறு அன்று. ஏதோ கருத்தைப் புதைத்து வைத்திருக்கும் கற்பனை அது என்பதை நாம் உணர வேண்டும். இல்லையானால் கலைமகள் பிரமதேவன் நாவில் உறைகிறாள் என்பதை அப்படியே நம்பலாமா? நான் முகன் வாய்க்குள் கலைமகள் பெண் உருவோடு வாழ முடியுமா?

பிரமதேவன் கலைஞர்களிலே பெரிய கலைஞன்; 'மலரினில் நீல வானில் மாதரார் முகத்தில் எல்லாம் இலகிய அழகை' இயற்றிய ஈசன் அவன். தொழிலாளி ஒருமுறை செய்ததையே திருப்பிச் செய்து கொண்டிருப்பான். கலைஞனே ஒவ்வொரு கணமும் தன் படைப்பில் புதுமையைக் காட்டுவான். பிரமன் படைத்த மனிதர்கள் கோடி கோடி ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அந்தப் படைப்பிலேதான் எத்தனை புதுமை! ஒருவன் முகம்போல மற்றொருவனுக்கு முகம் இல்லையே! அத்தனை திறம்படக் கலைப் பொருளைப் படைக்கும் பிரமதேவனைக் கலைஞர் சிகாமணி என்று தானே சொல்லவேண்டும்?

கலைஞன் படைப்பே தனி வகை. கலைஞன் படைக்கும்போது மற்றவர்களைவிட வேறான நிலையில் இருப்பவன். ஆனால் அந்தப் படைப்பை நுகரும்போது அவனே முதலில் நிற்பான். அருமையான இசைக் கச்சேரி நிகழ்கிறது. இசைக் கலையில் மகா மேதாவி யான ஒருவர் பாடுகிறார். அவர் பாட்டுமிக மிக உயர்ந்து விளங்குகிறது. இதைச் சபையில் உள்ளவர்கள் சொல்லவேண்டும் என்பது இல்லை. அந்த இசைக் கலைஞர் உள்ளத்துக்கே தெரியும். தாமே அநுபவித்துப் பாடினால்தான் மற்றவரையும் அநுபவிக்கக் செய்ய முடியும். ஆதலின் அவருடைய சங்கீதத்தை முதலில் அநுபவித்தவர் அவரே என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

ஒரு சிற்பி அற்புதமான விக்கிரகம் ஒன்றைச் செதுக்குகிறான். எங்கிருந்தோ கல்லைக் கொண்டு வந்து போட்டு உளியால் அதனை உருவாக்க முயல்

கிருன். அதன்மேல் கால் வைத்துக் கொத்துகிருன். உட்கார்ந்து பொளிகிருன். வெறுங் கல்லாக இருந்தது மெல்ல மெல்ல உருவாகி வருகிறது. சிற்பி தன் உள்ளத்திலே செதுக்கிக்கொண்ட திருஉருவத்தைக் கல்லிலே செதுக்கிவருகிருன். முதலில் கரடு முரடான உருவம் அமைகிறது. பிறகு ஒவ்வோர் அங்கமாக நகாசு செய்யத் தொடங்குகிருன். நாளாக ஆக அது கல்லின் நிலைமையிலிருந்து மாறிக் கடவுளின் நிலைமையை அடைகிறது. எல்லாம் நிறைவு பெற்ற பின் கண்திறந்துவிடுகிருன். அது வரையில் அது கல்லாகிச் சிலையாகி உருவமாகி இப்போது கடவுளாகி விட்டது. சிற்பியின் குடிசையிலிருந்து கோயிலுக்குப் போகிறது. அதற்குப் பின்னால் அது தெய்வமாகி விடுகிறது. அதை முதலிலே கும்பிடுகிறவன் அந்தச் சிற்பிதான். தன் கால்பட்ட கல் என்று அதை அவன் நினைக்கிறான்? இல்லை; இல்லை. அது கடவுள் என்றே கும்பிடுகிருன். கோயிலுக்குப் போய்ப் பிரதிஷ்டை ஆன பிறகு தன் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் போய் அர்ச்சனை செய்கிருன். அவன் படைத்த பொருளானாலும் அதனால் வரும் பயனை அருபவிப்பதில் அவனே முந்தி நிற்கிருன்

பிரமதேவனாகிய கலைஞன் ஓர் அழகுப் பிழம்பைப் படைத்தான். அதன் இன்பத்தை நுகர்ந்தான். சங்கீத வித்துவான் தன் சங்கீதத்தைத் தானே அருப விப்பதுபோலவும், சிற்பி தான் படைத்த உருவத்தைத் தானே வணங்குவது போலவும் நுகர்ந்தான். வேறு விதமாகச் சொல்லிப் பார்க்கலாம். சங்கீதம் மற்றவர்களுக்கு இன்பம் தருவதற்குக் காரணம், சங்கீத வித்துவானுக்கே அது இன்பம் தந்ததுதான். விக்கிரகம்

மற்றவர்களால் வணங்கப் பெறுவது, அதைப் படைத்த சிற்பியே முதலில் வணங்கினதால்தான். பிரமதேவன் தான் படைத்த கலைப் பிழம்பைத் தானே மதித்துச் சிறந்த இடத்தில் வைத்துப் பயன் கொண்டான்; உலகம் பிறகே பயன் கொள்ளுகிறது. 'கலைமகள் பிரமாவின் மனைவி, ஒரு பெண், ஓர் ஆடவனுக்கு மனைவி' என்று சொல்லுகிற வகையில், அவர்களிடையே உள்ள உறவு உடம்பைக்கொண்டு அளப்பது அன்று. அங்கே உடம்பே இல்லை. நான்முகன் என்ற ஒருவன் உடம்பு படைத்து உப்புக்கும் அரிசிக்கும் கேடாக வாழவில்லை; அவன் ஒரு தத்துவம்; கலைஞன் பண்பைக் குறிக்கும் தத்துவம். அப்படியே கலைமகளும் அங்கம் படைத்த பெண் அல்ல; இன்று பிறந்து நானாக்குப் பக்குவமாகி அதற்கு அடுத்த நாள் கிழவியாகி மறுநாள் செத்துப்போகும் மனித உடல் படைத்தவள் அல்ல. நித்திய யௌவனம் உடையவளாய், நித்திய சுந்தரியாகித் தன்னை அடைந்தார் யாவருக்கும் உடலுக்கு அப்பாற்பட்ட தூய இன்பத்தை உதவுபவளாய் இருப்பவள். அவள் பலருக்கு இன்பத்தைத் தருபவள். ஆனால் கன்னி. அவள் பலருடைய நாவில் இருப்பவள். ஆனால் சிறிதும் குறைவுபடாதவள். அதைப் படைத்தாலும் அவள் அருள் வேண்டும். கலைத்திறமை இல்லாத படைப்பில் புதுமை இல்லை; இன்பம் இல்லை. கலைமகள் என்னும் கற்பனை இத்தனை தத்துவத்தையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டு நிற்கிறது.

கலைத்திறமையைத் தெய்விகப் பண்பாய்ப் போற்று வது இந்த நாட்டு வழக்கம். கலைஞர்களைத் தெய்வத்

துக்குச் சமானமாக வைத்து வணங்குவது பாரத சமுதாயத்தின் சம்பிரதாயம். அந்தச் சம்பிரதாயத் தையும் கருத்தையும் உணர்ந்தால்தான், பிரமன் கலை மகளைப் படைத்து மணந்துகொண்டான் என்பதனுள் ஆழ்ந்து நிற்கும் கலையிலக்கணமும், கலைஞன் இலக் கணமும் புலப்படும்.